

GEHEIME OPDRACHT

№ 3001!

Het was bijna avond. De zon stond laag, maar het was nog heet. Ik zag in de verte het strand al liggen. Het eiland waar ik zo graag terugkwam. Mijn thuis.

‘Wanneer kom je weer eens langs, OO9?’ had Paddy me in zijn laatste brief gevraagd. ‘Je kan niet in je eentje de hele wereld redden.’

Ik was al een tijdje weggeweest. Als superspion reis je natuurlijk de hele wereld rond. Maar nu was ik niet aan het werk. Ik was op vakantie. En de vakantie blééf maar duren. Er kwam gewoon geen eind aan.

‘Wanneer komt er weer eens een opdracht uit de lucht vallen?’ vroeg ik me elke dag weer af.

Ik zat op mijn supersnelle speedboot die nu helemaal stil lag, een beetje te bruinen. Maar ik miste de actie en het avontuur. Ik keek naar de hengels die uit de boot hingen.

‘Wat heb je elke dag aan kaviaar en oesters?’

Ik had er genoeg van.

Ik wreef over mijn buikje en besloot dat ik aardig wat was aangekomen. Te aardig.

‘Het is tijd voor een beetje beweging!’

Maar de hengels bleven stil. Ik zat letterlijk te vissen naar een nieuwe opdracht. Maar ze vonden me niet. Ik was van de radar verdwenen.

‘Waarom laten ze niets van zich horen? Er moet toch iemand in de problemen zitten? Er moet toch iemand gered worden? Een jong, rijk paddenkind dat ontvoerd is. Een krokodillenleger dat de macht over Animala wil? Een jong schildpadje dat hulpeloos op zijn rug ligt en snel omgedraaid moet worden... alsjeblieft... iemand in nood...’

Ik ging rechtop staan toen ik het strandhuis zag. Daar was het! Het strandhuis van mijn oude, wijze leermeester Paddy!

‘Misschien heeft Paddy wel een nieuwe opdracht gekregen,’ dacht ik.

Ja, dat moest het zijn. Het was toch een jubileum? Opdracht nummer 3001!

‘Die ouwe grapjas heeft het zeker als een verrassing voor me bewaard!’

Ik keek over de boeg en zag Paddy op het strand oefenen. Paddy was een echte oosterse krijger.

‘He, Paddy!’

Ik meerde aan, maar hij hoorde me niet. Hij hing ondersteboven aan een tak. Heel geconcentreerd. Hij leverde een echte uitputtingsslag. Een strijd met de hitte.

‘Hoi, Paddy, je mag nog zoveel op je kop gaan staan, maar ik doe niet met je mee, hoor, ouwe rakker!’

Ik liep de steiger af en veranderde ondertussen van vermomming. Mijn **kleurrijke** zomerhemdje met bloemen en mijn sandalen verdwenen als sneeuw voor de zon. Voor ik het wist was ook mijn zonnebril weg en liep ik in een **wit** judopak het hete zand in. Ik had op slag een **witte** gordel, **een oranje**, **een rode**, **een blauwe**, **een bruine...** Alle **kleuren** van de **regenboog**!

Ik ging voor mijn ouwe vriend en leermeester staan. Langzaam stak hij zijn kop uit zijn schild.

‘Don? Donny, ben jij dat?’

‘Ja, hoor, in levenden lijve! Maar waar haal jij nog de kracht vandaan, meester? Je moet wel echt dinosterk zijn om daaraan te blijven hangen, hè!’

‘Wel... eigenlijk wilde ik een blaadje kauwen aan die tak, maar toen kreeg ik ineens kramp en nu kan ik me niet meer bewegen.’

Ik hielp mijn oude vriend naar beneden. Met een zucht liet Paddy zich zachtjes in het zand zakken. Tsjonge, ik was blij om hem terug te zien! We gaven elkaar een knuffel, maar ik zag dat hij moe was.

‘Dat is lang geleden!’ pufte hij. ‘Wat kom jij hier doen? Ik dacht dat je in je eentje aan de andere kant van Animala zat.’

Ik slofte met Paddy naar het strandhuis. Daar maakte hij een **oranje** drankje klaar en ging dan vermoeid op zijn rug liggen schommelen. Paddy was als een tweede vader voor me. Hij heeft me lang geleden opgeleid als spion.

‘Wat voor nieuws heb je, Don?’

‘Ik heb geen nieuws,’ zei ik. ‘Ik dacht misschien dat jij wel nieuws voor me zou hebben.’

‘Ja, wat bijvoorbeeld?’

‘Bijvoorbeeld een nieuwe opdracht.’

Paddy knikte naar de brievenbus iets verderop. De oude bus hing aan een paal van de steiger. De plaats waar altijd een

nieuwe brief van het Geheim Dierenverbond instak.

‘Die bus is al dagen zo leeg als de maag van een miereneter op dieet, Don.’

‘Dat is vreemd,’ zei ik.

3000 opdrachten had ik al met mijn team uitgevoerd en allemaal had ik ze tot een goed einde gebracht. Waarom lieten ze dan nu niets meer van zich horen?

‘Er is iets aan de hand,’ zei ik tegen Paddy. Achter hem zag ik in het strandhuis de oude foto’s aan de muur hangen. Daar was te zien hoe de jonge Paddy in zijn tijd ook een spion was geweest. Paddy heeft me ooit verteld dat hij nog met mijn vader heeft samengewerkt. Maar veel heeft hij er nooit over willen vertellen.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei hij weer op zijn eigen wijze manier. ‘Er komt altijd wel iets uit de lucht vallen, Don.’

Zijn woorden waren nog niet koud of ik zag inderdaad een klein voorwerp naar beneden tuimelen. Het leek vanaf de veranda op een krekkel die uit de

bek van een ooievaar naar beneden was gesprongen. Of een vleermuis aan een parachute. Maar het was iets anders.

Kama kama kameleons! Wat is dat?

Ik stormde uit het strandhuis.

‘Wees voorzichtig, Don!’ riep Paddy. ‘Het is misschien een bom!’

Een niet bepaald frisse geur drong mijn neusgaten binnen. Bwèèkh!

‘Een stinkbom misschien!’ riep ik terug.

Zonder het zelf te beseffen veranderde ik in een soldaat. Ik sloop op mijn buik door het zand naar de

‘stinkbom’ toe. Ik droeg ineens een groen uniform en een helm, als een verkenner die een landmijn moest ontmantelen.

Dit zou wel eens héél gevaarlijk kunnen worden. Maar heel dapper sloop ik op het ding af. Ik was op alles voorbereid. Dacht ik. Want dit had ik nooit verwacht. Het was... vogelpoep.

‘Het is vogelpoep, Paddy!’ riep ik teleurgesteld terug.

‘Hè, maar wacht ’s even!’

Ik kroop op mijn knietjes en bestudeerde de onsmakelijke brij van dichterbij.

‘Er zit een briefje in!’ riep ik terug.

Ik zat met één poot in de vogelpoep, maar toch was ik dolblij. Het zag er namelijk naar uit dat het een boodschap was van het Geheim Dierenverbond.

‘Ik denk dat we prijs hebben!’

Het is ^{DE} **NIEUWE**
OPDRACHT!